Lietas Nr. A420443911
Lietas arhīva Nr. AA43-2779-13/2

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2014.gada 2.janvārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnese referente U.Mihailova, tiesneses S.Kanenberga un A.Kovaļevska

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. G/ pieteikumu par lekšlietu ministrijas 2011.gada 24.janvāra lēmuma Nr.6 atcelšanu, sakarā ar lekšlietu ministrijas apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 18.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar lekšlietu ministrijas (turpmāk arī – atbildētāja) 2011.gada 24.janvāra lēmumu Nr.6 (turpmāk – Lēmums) kā administratīvā akta galīgo noformējumu /pers. G/ piemērots disciplinārsods – pazemināšana amatā. Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[1.1] Konstatējot Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes (turpmāk – Pārvalde) Rīgas Zemgales iecirkņa Operatīvās vadības grupas jaunākā inspektora /pers. G/ rīcībā disciplinārpārkāpuma pazīmes, kas norāda uz likuma „Par policiju" 10.panta pirmās daļas 2.punktā, Valsts policijas 2009.gada 18.decembra noteikumu Nr.27 „Valsts policijas operatīvās vadības struktūrvienību dienesta pienākumu izpildes organizācijas noteikumi" (turpmāk – Noteikumi Nr.27) 21.1., 21.3 un 21.4.punktā, 2009.gada 2.februārī Pārvaldes priekšnieka apstiprinātā amata apraksta Nr.20/10/14-2a/am 5.4., 5.15.7.punktā, Valsts policijas 2005.gada 31.maija noteikumu Nr.1 „Valsts policijas darbinieka profesionālās ētikas un uzvedības kodeksa" 6.punktā, kā arī lekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un leslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm dienesta gaitas likuma (turpmāk – Dienesta gaitas likums) 6.panta 1. un 3.punktā minēto prasību neievērošanu, Valsts policijas priekšnieks 2010.gada 30.septembrī pieņēma lēmumu par disciplinārlietas ierosināšanu pret Pārvaldes Rīgas Zemgales iecirkņa Operatīvās vadības grupas jaunāko inspektoru /pers. G/.

[1.2] Ar Valsts policijas 2010.gada 26.oktobra lēmumu Nr.385 /pers. G/ piemērots disciplinārsods – pazemināšana amatā. Lēmumā konstatēts, ka 2010.gada 10.augustā /pers. G/ aizvietoja dežūrmaiņas vecāko /pers. J/ viņa atpūtas brīdī. /pers. G/, aizvietojot /pers. J/ un pildot dežūrmaiņas vecākā pienākumus, nav reaģējis uz /pers. K/ sniegto informāciju par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, nav reģistrējis to informāciju reģistrācijas grāmatā un nav nodrošinājis policijas darbinieku koordināciju minētā noziedzīga nodarījuma atklāšanai.

[1.3] Pārvaldes priekšnieka 2009.gada 2.februārī apstiprinātā Pārvaldes Rīgas Zemgales iecirkņa Kārtības policijas nodaļas Operatīvās vadības grupas jaunākā inspektora Amata apraksta 5.15.7.apakšpunktā ir noteikts pienākums veikt iesniegumu pieņemšanu un reģistrāciju par izdarītajiem noziegumiem, organizēt operatīvu reaģēšanu uz tiem. Turklāt /pers. G/ zvana pieņemšanas brīdī pildīja dežūrmaiņas vecākā pienākumus, kuram saskaņā ar Noteikumu Nr.27 21.1. un 21.7.apakšpunktu ir pienākums nodrošināt informācijas par noziedzīgiem nodarījumiem, administratīvajiem pārkāpumiem vai citiem notikumiem pieņemšanu un reģistrāciju.

[1.4] Informācija par faktiem, kas liecina par iespējamo disciplinārpārkāpuma izdarīšanu saistībā ar /pers. K/ ziņojuma par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu ignorēšanu Valsts policijā tika reģistrēta 2010.gada 2.septembrī. Lēmums par disciplinārlietas ierosināšanu pret /pers. G/ tika pieņemts 2010.gada 30.septembrī.

[1.5] Pazemināšana amatā /pers. G/ ir atbilstošākais soda veids, jo, lai sabiedrību nodrošinātu ar kvalitatīvu, ātru reaģēšanu uz informāciju par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, nevar pieļaut, lai /pers. G/ ieņemtu amatu, kurā viņš nav pienācīgi veicis savus pienākumus. /pers. G/ savu vainu neatzīst, kas var novest pie pārkāpuma atkārtošanās. Ņemot vērā, ka /pers. G/ pārkāpums ir saistīts ar viņa dienesta pienākumu pienācīgu neizpildi, turpmākas tiesiskās kārtības un disciplīnas nodrošināšanai policijas iestādē, pastāv vajadzība /pers. G/ saukt pie disciplinārās atbildības. Atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi /pers. G/ rīcībā nav konstatēti. Izvērtējot konkrētā disciplinārsoda veidu, tiek ņemts vērā, ka /pers. G/ spēkā esošu disciplinārsodu nav. /pers. G/ disciplinārpārkāpums ir smags, jo ir izdarīts tīši, apzinoties savas rīcības prettiesisko raksturu, /pers. G/ rīcība tiek piedēvēta institūcijai, kurā strādā amatpersona, kā rezultātā tiek kaitēts Valsts policijai kā iestādei un policijas darbinieka tēlam sabiedrības acīs. Piemērotais disciplinārsods ietver sevī audzinoša rakstura funkcijas, kas ir viens no soda piemērošanas mērķiem, kā arī

minētais sods ir tieši saistīts ar /pers. G/ ieņemamo amatu.

[2] /pers. G/ iesniedza Administratīvajā rajona tiesā pieteikumu par Lēmuma atcelšanu. Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

[2.1] 2010.gada 30.septembrī Valsts policijā tika pieņemts lēmums par disciplinārlietas ierosināšanu pret /pers. G/ un disciplinārlietas izmeklēšana tika nodota Valsts policijas Iekšējā drošības biroja personālsastāva inspekcijas vecākajai inspektorei /pers. L/.

[2.2] Pārbaudes veicējām ir nepilnīgs priekšstats par dežuranta veicamajiem pienākumiem un pārbaudē akcentēta uzmanība uz vienu konkrētu darbinieku (/pers. G/), pilnībā aizmirstot par otru. Kā arī ir jānošķir dežūrmaiņas vecākā pienākumu izpilde uz pārtraukuma lauku no prombūtnes, kad jaunākais inspektors pilda dežūrmaiņas vecākā pienākumus. Maiņas laikā notikušie pārtraukumi nav uzskatāmi par prombūtni, jo to laikā ēku vai teritoriju atstāt nedrīkst. Līdz ar to /pers. G/ nevarēja pildīt dežūrmaiņas vecākā pienākumus.

[2.3] /pers. G/ atzīst pārkāpumu, ka, izvērtējot saņemto informāciju par konfliktu, kā rezultātā personai gūti miesas bojājumi un atņemta nauda, personai esot reibumā, un pazīstot šo personu jau pēc citiem viņas zvaniem, kad informācija iepriekš tika saņemta veltīgi, sniegtajai informācijai piešķīra zemu ticamības līmeni. Tanī pašā laikā /pers. G/ darīja visu iespējamo, lai pārliecinātos par informācijas patiesumu, bet, tā kā persona pirmā pārtrauca telefona sarunu, tad nešķiet taisnīgi visu atbildību par neveiksmi informācijas apmaiņā uzlikt tikai /pers. G/. Saskaņā ar informācijas apstrādi un tās apriti, svarīga ir lēmumu pieņemšana, kas balstās uz pieredzi, kā arī informācijas un tās avota novērtēšana pēc ticamības pakāpes. Vienlaicīgi vērtējot informācijas saturu un informācijas avotu, informācija iegūst novērtējumu atbilstoši vienam no ticamības līmeņiem.

[2.4] Iekšlietu ministrijas iestādēs, kurās tiek saņemta šāda informācija, daudzkārt ir saskārušās ar nepamatotiem izsaukumiem un tikai nesen Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā ir paredzēta atbildība par nepamatotu glābšanas dienestu izsaukumu. 2010.gada augustā šīs normas vēl nebija spēkā un tas traucēja gan dienesta darbu, gan apdraudēja tās personas, kurām patiešām palīdzība ir nepieciešama pirmām kārtām. Turklāt ir paredzēts, ka Valsts policijā izsaukumi tiks dalīti un noteikta notikumu gradācija. Tādēļ konkrētajā situācijā /pers. G/ saskāries ar Valsts policijas iestāžu darba organizācijas nepilnībām, kas nav ņemts vērā, piemērojot viņam disciplinārsodu.

[2.5] Piemērotais disciplinārsods ir nesamērīgi bargs un nav ņemts vērā, ka /pers. G/ ieņemamais amats un pienākumi, salīdzinot ar citām notikumā iesaistītām personām, bija mazāks, savukārt atbildība jeb sods piemērots visbargākais

[2.6] Pārkāpts likumības princips, jo, nekonstatējot vairāk kā vienu likumā noteikto apstākli, kas pastiprina atbildību, tomēr piemērots gandrīz smagākais sods, pretēji tam, kā to paredz likums. Savukārt, ņemot vērā tieši vainas atzīšanu vai neatzīšanu kā noteiktu pazīmi un izsakot apgalvojumu par pārkāpuma atkārtošanos nākotnē, ir rupji pārkāpts patvaļas aizlieguma princips.

[2.7] Ņemot vērā to, ka disciplinārlieta uzsākta tikai 2010.gada 30.septembrī, tad ar normatīvo aktu nav pamatots, kādēļ ir tik liels laika posms no notikuma brīža, kas savukārt rada pamatu uzskatīt, ka lietas uzsākšana saistās ar iesniegto sūdzību, nevis faktiem, kas varētu būt saņemti no prokuratūras.

[2.8] Pieļauts objektivitātes principa pārkāpums, kas ir pretrunā ar Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām pakāpēm disciplināratbildības likuma (turpmāk – Disciplināratbildības likums) 1.pantam.

[2.9] Konkrētās disciplinārlietas izskatīšanas laikā pret /pers. G/ vērsta neattaisnojama amatpersonas negatīva attieksme, jo /pers. G/ atteicies atzīt tos faktus, kuri tika atzīti pārbaudes laikā, bet to interpretācijas dēļ, nevis viņam konstatētā pārkāpuma sakarā.

[3] Iekšlietu ministrija rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Valsts policijas 2010.gada 26.oktobra lēmuma Nr.385 izdošanas procesā tika ievērotas procesuālās un materiālās tiesību normas, līdz ar to Valsts policijas lēmums ir pamatots un nav atceļams.

[3.2] Valsts policijas 2010.gada 26.oktobra lēmums Nr.385 ir izpildīts un /pers. G/ ar Pārvaldes 2010.gada 8.novembra pavēli Nr.1505 pārcelts Pārvaldes Rīgas Zemgales iecirkņa Kārtības policijas nodaļas Operatīvās vadības grupas kārtībnieka amatā.

[3.3] Noteikumu Nr.27 7.punkts noteic, ka dežūrmaiņa sastāv ne mazāk kā no diviem darbiniekiem – dežūrmaiņas vecākā un dežūrmaiņas vecākā palīga. Saskaņā ar Noteikumu Nr.27 21.1.apakšpunktā noteikto dežūrmaiņas vecākais nodrošina ierakstu izdarīšanu saņemtās informācijas reģistrācijas grāmatā; 21.6.apakšpunktā – noteiktajā kārtībā nodrošina informācijas par notiekdzīgiem nodarījumiem, administratīvajiem pārkāpumiem, masu nekārtībām, dabas katastrofām vai citiem ārkārtas notikumiem reģistrāciju Iekšlietu ministrijas integrētajā informācijas sistēmā „Elektroniskais notikumu žurnāls”; 21.7.apakšpunkts – nodrošina informācijas, iesniegumu, sūdzību vai ziņojumu par notiekdzīgiem nodarījumiem, administratīvajiem pārkāpumiem vai citiem notikumiem pieņemšanu un reģistrāciju.

No disciplinārlietai pievienotā Pārvaldes Rīgas Zemgales iecirkņa Kārtības policijas Operatīvās vadības grupas vecākā inspektora /pers. M/ 2010.gada 25.oktobra ziņojuma izriet, ka 2010.gada 9.augustā no plkst.8.00 viņš uzsāka pildīt dežūrmaiņas vecākā pienākumus. Viņa atpūtas brīžos, dežūrmaiņas vecākā pienākumus pildīja viņa palīgs /pers. G/. Nav pamata apšaubīt /pers. M/ vārdus. Minētais apstiprinās ar /pers. M/ ziņojumā norādīto, ka /pers. G/ kā viņa palīgs ir deleģēts aizvietot viņu atpūtas brīžos, kā arī paša /pers. G/ norādīto, ka viņš bija pieņēmis informāciju no /pers. K/, proti, pēc būtības, pildīja dežūrmaiņas vecākajam uzliktos pienākumus.

[3.4] Policijas amatpersonai, kuras pamatuzdevums ir sabiedriskās kārtības un drošības, kā arī likumu plašākā nozīmē ievērošanas nodrošināšana, ir pašai jābūt ar nevainojamu reputāciju un uzvedību, lai tādējādi neradītu kaitējumu policijas tēlam kā drošības garantam. /pers. G/ kā Valsts policijas pārstāvja uzvedībai un rīcībai, pildot viņam uzliktos pienākumus, jābūt nevainojamai, jo tieši no dežūrdaļas darbinieka ir vislielākā mērā atkarīga sabiedrības viedokļa veidošanās par Valsts policiju kā iestādi, jo pirmais ar ko saskaras privātpersona, vēršoties Valsts policijā, ir dežūrdaļas darbinieks.

[3.5] Objektīvās izmeklēšanas princips ir ievērots, vērtējot /pers. G/ izdarīto disciplīnas pārkāpumu, Valsts policija apstrīdētā lēmuma izdošanas procesā noskaidroja lietas būtiskos, faktiskos un tiesiskos apstākļus. Administratīvais akts ir pamatots ar faktiem, kuri nepieciešami lēmuma pieņemšanai. Administratīvā akta faktu konstatējuma daļā ir norādīti pierādījumi, uz kuriem ir pamatoti secinājumi un argumenti. Iekšlietu ministrijas rīcībā nav informācijas par neobjektīvo lietas izmeklēšanu, arī pats /pers. G/ nav norādījis konkrētus faktus, kas apstiprinātu viņa apgalvojumus.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 18.februāra spriedumu pieteikums apmierināts, Lēmums atcelts ar tā izdošanas dienu. Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem motīviem.

[4.1] Tiesa secināja, ka /pers. G/, nereģistrējot 2010.gada 10.augustā ap plkst.00.50 saņemto /pers. K/ telefoniski sniegto informāciju par notikušu noziedzīgu nodarījumu (laupīšanu un miesas bojājumu nodarīšanu), nav izpildījis Amata apraksta 5.4. punkta un 5.15.7.apakšpunkta prasības, Noteikumu Nr.27 21.1., 2.13, 21.4., 21.6., 21.7.apakšpunktā noteiktos pienākumus, kā arī likuma „Par policiju" 10.panta pirmās daļas 2.punkta prasības. Tādējādi /pers. G/, neizpildot amatam noteiktos pienākumus, ir pārkāpis Dienesta gaitas likuma 6.panta 3.punkta prasības, kā arī, neizpildot Noteikuma Nr.27 5.4.punktā un 5.15.7.apakšpunktā un likuma „Par policiju" 10.panta pirmās daļas 2.punktā noteiktos pienākumus, ir pārkāpis Dienesta gaitas likuma 6.panta 1.punkta prasības. Tiesa secināja, ka /pers. G/, neizpildot amatam noteiktos pienākumus, ir pārkāpis Dienesta gaitas likuma 6.panta 3.punkta prasības, kā arī neizpildot Noteikumu Nr.27 5.4.punkta un 5.15.7.apakšpunkta tiesību normās un likuma „Par policiju" 10.panta pirmās daļas 2.punktā noteiktos pienākumus, ir pārkāpis Dienesta gaitas likuma 6.panta 1.punkta prasības.

[4.2] Tiesa atzina, ka /pers. G/ no saņemtās informācijas ir bijis saprotams, ka personai ir nodarīti miesas bojājumi. Savukārt, ņemot vērā, ka /pers. G/ ir iepazinies ar viņa ieņemamā amata aprakstu un /pers. G/ bija zināmas viņa amata ietvaros veicamās darbības, atzīstams, ka /pers. G/ bezdarbība, kas izpaudusies kā saņemtās informācijas nereģistrēšana Saņemtās informācijas reģistrācijas grāmatā un operatīvas reaģēšanas neorganizēšana (policijas darbinieku nenosūtīšana uz iespējamā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas vietu tā atklāšanai), kā tas pamatoti ir secināts Lēmumā, ir atzīstama par tīšu, ar nodomu pieļautu bezdarbību.

[4.3] Tiesa secināja, ka ar 2010.gada 16.septembra likumu „Grozījumi Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm disciplināratbildības likumā" grozītas Disciplināratbildības likuma 13. un 15.panta, kuros bija noteikta disciplinārā atbildība un tās noteikšanas kārtība, normas. Disciplinārpārkāpums, kas izdarīts pirms minēto grozījumu spēkā stāšanās, tas ir, pirms 2010.gada 19.oktobra, ir izvērtējams saskaņā ar tām Disciplināratbildības likuma normām, kas bija spēkā disciplinārpārkāpuma izdarīšanas laikā, proti, likuma sākotnējā pamatredakcijā, kas bija spēkā no 2006.gada 1.oktobra līdz 2010.gada 18.oktrobrim.

[4.4] Tiesa konstatēja, ka Iekšlietu ministrija, nosakot /pers. G/ piemērojamo sodu par konstatēto disciplinārpārkāpumu, ir piemērojusi Disciplināratbildības likuma 13. un 15.panta normas redakcijā, kas stājās spēkā ar 2010.gada 19.oktobri. Tādējādi Iekšlietu ministrija, izvērtējot /pers. G/ piemērojamo sodu, kā arī nosakot to, ir piemērojusi tiesību normas, kas nebija spēkā izvērtējamo apstākļu (/pers. G/ izdarītā disciplinārpārkāpuma) pastāvēšanas brīdī, proti, Iekšlietu ministrija ir piemērojusi tiesību normas ar atpakaļejošu spēku, pārkāpjot likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību" 9.panta noteikumus.

[4.5] Tiesa atzina, ka kļūdaini piemērojot materiālo tiesību normas, Iekšlietu ministrija, pirmkārt, ir kļūdaini un nepilnīgi izdarījusi lietderības apsvērumus par /pers. G/ piemērojamā disciplinārsoda atbilstību un samērīgumu. Otrkārt, pieļautās kļūdas dēļ Iekšlietu ministrija /pers. G/ par izdarīto disciplinārsodu ir piemērojusi tādu sodu, kas nav paredzēts pārsūdzētajā lēmumā norādītajā piemērotajā tiesību normā – Disciplināratbildības likuma 13.panta otrās daļas tiesību normā neparedzēts sods.

[4.6] Disciplināratbildības likums neparedz administratīvajai tiesai tiesības grozīt iestādes noteikto disciplinārsodu. Līdz ar to tiesai nav tiesību izdarīt lietderības apsvērumus /pers. G/ atbilstoša un samērīga disciplinārsoda piemērošanai un grozīt pārsūdzēto lēmumu. Tiesa secināja, ka Lēmums ir atceļams.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 18.februāra spriedumu Iekšlietu ministrija iesniedza apelācijas sūdzību, norādot turpmāk minētos argumentus.

Par disciplinārpārkāpuma konstatēšanas dienu uzskatāma tā diena, kad ir pabeigta attiecīgā disciplinārlietas izmeklēšana, apstākļu noskaidrošana un tiek konstatēts, ka persona tiešām ir izdarījusi darbības, par kurām paredzēta disciplinārā atbildība. Šajā gadījumā par disciplinārpārkāpuma konstatēšanas dienu ir uzskatāms 2010.gada 26.oktobris, kad Valsts policija pieņēma lēmumu Nr.385, ar kuru atzina, ka /pers. G/ ir pārkāpis normatīvo aktu prasības. Ievērojot minēto, disciplinārlietas izmeklēšanas veicējam, konstatējot, ka amatpersona ir izdarījusi disciplinārpārkāpumu, un piemērojot disciplinārsodu, jāpiemēro tās tiesību normas, kas ir spēkā disciplinārpārkāpuma konstatēšanas brīdī.

[6] Administratīvā apgabaltiesa, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 304.pantu pirmo daļu, lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[7] Pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka atbildētājas apelācijas sūdzība ir pamatota un ka pieteikums ir noraidāms.

[8] Pārbaudījusi pirmās instances tiesas spriedumu, apgabaltiesa atzīst, ka tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus attiecībā uz disciplinārpārkāpuma konstatēšanu un ka spriedumā attiecībā uz disciplinār? pārkāpuma konstatēšanu norādītā motivācija (pirmās instances tiesas sprieduma [7] – [16] punkts) ir pareiza un pilnībā pietiekama, tādēļ apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu tai pievienojas, un atkārtoti tos pašus argumentus nenorāda. Papildus apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

[9] Likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību" (spēkā līdz 2012.gada 30.jūnijam) 7.pants paredz, ka spēkā esošie likumi un Ministru kabineta noteikumi ir saistoši visā Latvijas teritorijā, un neviens nevar aizbildināties ar to nezināšanu.

Apgabaltiesa konstatē, ka laika posmā no disciplinārlietas ierosināšanas – 2010.gada 30.septembrī – līdz lēmuma par disciplinārsoda piemērošanu pieņemšanai spēkā stājās grozījumi Disciplināratbildības likumā (spēkā no 2010.gada 19.oktobra).

Apgabaltiesa uzskata, ka jautājums, vai pieteicēja rīcība ir uzskatāma par disciplinārpārkāpumu, bija vērtējama atbilstoši tām tiesību normām, kuras bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas brīdī, jo persona var tikt sodīta tikai par konkrētajā brīdī spēkā esošu tiesību normu neievērošanu.

Apgabaltiesa konstatē, ka Valsts policija, novērtējot pieteicēja pārkāpumu, ir atsaukusies uz Disciplināratbildības likuma 3.panta pirmās daļas redakciju, kas stājās spēkā 2010.gada 19.oktobrī un paredzēja, ka par disciplinārpārkāpumu atzīstama amatpersonas ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarīta darbība vai bezdarbība, kas saistīta ar tās dienesta pienākumu pildīšanu un izpaužas kā tiesību aktos noteiktās kārtības un prasību neievērošana. Tomēr, ņemot vērā, ka Disciplināratbildības likuma 3.panta pirmās daļas redakcija pēc grozījumu izdarīšanas ir precizēta, vienīgi aizstājot vārdus „rīkojumos, likumos un citos normatīvajos aktos" ar vārdiem „tiesību aktos", apgabaltiesa uzskata, ka nepareizās normas redakcijas piemērošana nav ietekmējusi pieteicēja pārkāpuma konstatācijas tiesiskumu.

[10] Savukārt, nosakot pieteicējam disciplinārsodu, apgabaltiesas ieskatā, ir piemērojama lēmuma par disciplinārsoda piemērošanu pieņemšanas dienā spēkā esošā Disciplināratbildības likuma 13.panta otrās daļas redakcija, t.i., redakcija, kas stājās spēkā 2010.gada 19.oktobrī, jo saskaņā ar „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību" 9.pantu normatīvajiem aktiem nav atpakaļejoša spēka, izņemot likumā īpaši paredzētus gadījumus, un Disciplināratbildības likumam nebija pārejas noteikumu, kas paredzētu, ka disciplinārlietās, kuras ir uzsāktas līdz grozījumu spēkā stāšanās dienai, ir jāpiemēro disciplinārsodi, kuri bija noteikti likumā disciplinārlietas ierosināšanas laikā.

Līdz ar to Valsts policija, nosakot pieteicējam disciplinārsoda veidu, kas tika noteikts ar minētajiem grozījumiem – pazemināšanu amatā (bez termiņa ierobežojuma), pamatoti piemēroja lēmuma pieņemšanas brīdī spēkā esošo Disciplināratbildības likuma 13.panta otrās daļas redakciju.

[11] Apgabaltiesa pārbauda pieteicējam piemērotā disciplinārsoda lietderības apsvērumus.

Valsts policijas 2010.gada 26.oktobra lēmumā Nr.385 secināts, ka disciplinārsods pieteicējam ir piemērojams, lai viņu disciplinētu un pievērstu viņa uzmanību precīzi ievērot normatīvo aktu prasības, pildot dienesta pienākumus, kā arī nepieļaut no Valsts policijas darbinieku puses rīcību, kas sabiedrībā rada šaubas par policijas darbinieku profesionalitāti, spēju saprast un reaģēt uz saņemtu informāciju, kā arī norāda uz policijas darbinieku visatļautību. Nav pieļaujama situācija, ka dežūrmaiņas vecākais, šajā gadījumā /pers. G/, no kura atkarīga dežūrmaiņas darbības likumība, operatīva reaģēšana uz informāciju par noziedzīgiem nodarījumiem, pats tīši pārkāpj normatīvo aktu prasības un pieļauj bezdarbību, kas nav savienojama ar viņa ieņemamo amatu. /pers. G/ izdarītais pārkāpums ir smags, jo tas ir izdarīts tīši un tā rezultātā tiek kaitēts Valsts policijai kā iestādei un policijas darbinieka tēlam sabiedrības acīs. /pers. G/ izdarītais pārkāpums nav saistīts ar materiāla kaitējuma nodarīšanu, bet tieši saistīts ar /pers. G/ ieņemamo amatu. Valsts policija atzina, ka disciplinārsods – pazemināšana amatā – ir lietderīgākais disciplinārsods.

Apgabaltiesa uzskata, ka disciplinārsoda noteikšanā, pamatoti ir ņemts vērā apstāklis, ka pārkāpums ir izdarīts tīši un tā rezultātā ir nodarīts kaitējums Valsts policijai kā iestādei un policijas darbinieka tēlam sabiedrības acīs. Turklāt ir secināms, ka, neatzīstot, ka konkrētās dežūrmaiņas vecākā darbības ietilpa pieteicēja amata pienākumos, /pers. G/ parāda, ka viņš nav izpratis savu amata pienākumu apjomu un ka iestāde nevar paļauties, ka, turpinot pildīt līdzšinējos amata pienākumus, turpmāk netiks izdarīti pārkāpumi.

Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējam ir piemērots atbilstošs un samērīgs disciplinārsods, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots, bet pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

[12] Apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa attiecībā uz disciplinārsoda piemērošanu nav pareizi piemērojusi tiesību normas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

Noraidīt/pers.G./pieteikumu par Iekšlietu ministrijas 2011.gada 24.janvāra lēmuma Nr.6 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente U.Mihailova

Tiesneses S.Kanenberga

A.Kovaļevska